

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. január 1-jén.

Kezdő ének: 190. Dicséret 1. verse

Főének: 285. Dicséret mind a 8 verse

Ének prédikáció előtt: 138. zsoltár 1. verse

Textus: Máté evangéliuma 4. rész 12-13a. és 17. verse: „Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába. Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban. Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: "Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa."”

Kedves Testvéreim!

Életünket a legjobban az idő határozza meg. Nincsen még egy olyan tényező, amire annyit hivatkoznánk, mint erre. „Nem érek rá, most nincsen időm, sietek”. Aztán a másik dolog, amit egyre gyakrabban hallok, hogy „annyira rohan az idő”. Nemrégien beszélgettem valakivel, akinek a nyáron született gyermeke, és már fél éves elmúlt, ő pedig ezt mondta: „mintha csak most született volna”. Bizony küzdünk azzal, hogy az időhöz kapcsolódó viszonyunkat egészséges formában tartsuk, de az esetek nagy többségében nem sikerül.

Amikor ugyanis év váltás van, akkor óhatatlanul arra gondolunk, megint eltelt egy év. Ismét kezdődik egy újabb. Ezt pedig nem jó érzéssel mondjuk, hanem kicsit lemondóan. Pedig óriási dolog az, hogyha a gyülekezet közösségében tudjuk kimondani: Isten kegyelméből megélhettünk egy újabb esztendő. Hiszen van erőnk eljönni az istentiszteletre, ha pedig nincsen mindig alkalom erre, akkor van lehetőségünk imára kulcsolni a kezünket. Isten hozzánk való jósága az, hogy mi elmondhatjuk és leírhatjuk, beléptünk a 2014-es esztendőbe. Ezzel a hálás tudattal hallgathatjuk most is Isten szavát és üzenetét, és vizsgálhatjuk meg, hogy Jézus működésében hogyan jelent meg az idő.

A felolvasott evangéliumi történetben három olyan kifejezés van, ami meghatározza a történések sorrendjét. Nem mindegy ugyanis, hogy mikor történnek az események. Jézus Galileába érkezése, a szülőváros Názáret elhagyása és a tanítói szolgálat megkezdése a maga sorrendjében halad. Az a három időhatározó, amit itt olvasunk, az számunkra is, az esztendő kezdetén üzenetet hordoz.

Az első ilyen időhatározó az „amikor”. „Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették”. Hogyha mesélünk valamit és elmondjuk, hogy „amikor beléptem a házba”, akkor várjuk a folytatást, akkor szinte ott a feszültség, hogy mi is fog történni. Ugyanez az érzésünk lehet itt a felolvasott evangéliumi igeszakasszal kapcsolatban is. Vajon mi lesz a folytatás, mi történik azok után, hogy a Messiás előhírnökét fogságba vetették? A feszültséget pedig azért is érezzük, mert számunkra kedves szereplővel történik valami olyan, ami minket elszomorít.

A folytatás azonban nem a mi feszültségeinkre ad választ. Jézus visszatért Galileába. Vagyis az első kérdés, amit feltehetünk, hogy mi történt akkor? Jézus cselekedett. Ebben az időpillanatban az történt, hogy átveszi a vezető szerepet. Mondhatom úgy is, hogy megvárta azt az alkalmas időt, hogy most már mindenki rá figyeljen. Keresztelő János ideje lejárt, és elérkezett az utána jövő Messiás ideje.

Elgondolkoztam azon, hogy vajon mi az idővel kapcsolatban tudunk-e így gondolkodni. Meg tudjuk-e várni az alkalmas pillanatot. Sokszor annyira sürgetnénk eseményeket, hogy végre következzen már be. Sokszor mi is annyira szívesen látnánk azt, hogy a munkánk gyümölcsét elsöprő erővel élvezzük. Történjen meg minden minél előbb, sőt, ha lehet, akkor most. Csakhogy nem ez történik. Mindig meg van az alkalmas pillanat, amikor léphetünk, amikor cselekedhetünk, amikor megláthatunk bizonyos eseményeket. Nem kell tenni mást, csak meg kell várni. Ahogyan Jézus is várt.

Tudom, hogy ez rendkívül nehéz. A körülöttünk lévő világ azt sugallja, hogy „most élsz”. Neked most kell cselekedned. Ne várj semmit, ki tudja, hogy mi lesz itt később. Ebben a légkörben azt mondanivaló, hogy mi várunk, ez rendkívül kellemetlen. Mások nem értik ezt az egészet. Mi azt mondjuk, hogy várjuk azt, hogy Isten előkészítse a terepet, és ha majd minden kész lesz, akkor mi is mehetünk Ővele együtt. Ha más nem is vár, ha más sokszor meggondolatlan is, mi akkor is várunk arra az időre, ami a megfelelő. Megfelelő pedig az a pillanat, amikor Jézus cselekszik, amikor Ő lép.

Ennek a történetnek az első időhatározója, „amikor”, arra hívja fel a figyelmünket, hogy vegyük észre a Mindenható jelzéseit, mikor jön el az ideje a cselekvésnek, mikor jön el az ideje a gondolkodásnak vagy a továbblépésnek. Mikor van az a pillanat, amikor már készen áll előttünk az út. Erre szólít fel minket Pál is az efézusi levélben: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. január 1-jén.

kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata”.

A második időhatározó a történetben a „majd”. „Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban”. Azt hiszem, hogy először tisztáznunk kell valamit. Számunkra a „majd” azt jelenti, hogy halasztunk valamit. Nem most végezzük el, hanem majd később. Itt azonban nem halogatásról van szó, nem arról a lelküetről, amit mi magyarok Pató Pál lelkületnek hívunk. Hanem arról, hogy mindennek előre el van készítve a sorrendje. Először Jézus visszatért Galileába, majd elment Kapernaumba. A terv készen van, csak követni kell.

Vegyük komolyan az esztendő első istentiszteletén azt a felszólítást, hogy mindennek meg van a megfelelő sorrendje. Nem csupán az idő meghatározott, hanem az is, hogy milyen rendben következzenek az események. Életünkben sok mindenről tudjuk ezt. Megszületünk, felnövünk, idősödünk, majd meghalunk. Olyan sorrend ez, ami az életünk velejárója normál esetben. Ugyanígy elmondhatjuk azt is, hogy miként alakulnak a párkapcsolatok normál esetben, a keresztyén felfogás szerint. Először összeismerkedik a fiú meg a lány, aztán megismerik egymás lelkének rezdüléseit, aztán jegyben járnak, összeházasodnak, majd összeköltöznek és élnek az életüket együtt, amíg az ásó, kapa, nagyharang el nem választja őket. Ez is olyan sorrend, ami természetes velejárója az életünknek. Milyen rendet mutat ez a két példa? Azt a rendet, ahogyan Isten elképzelte az életünket. Elkezdődik tehát valami, majd azt követi a Mindenható terve szerint az újabb és újabb lépés.

Csak hogy itt meg is állhatunk egy kicsit. Milyen az egymásutániség a mai életben? Összekeveredett. Ha csak a párkapcsolatokat nézzük, sokszor azzal kezdődnek az események, amivel záródnia kellene. Ha az életünket nézzük, akkor sokszor belenyúlunk az események folyásába és minél inkább meg akarjuk őrizni a fiatalságunkat, hiszen úgy gondoljuk, hogy csak annak van értéke. A felolvasott evangéliumi történet egyértelműen megmutatja, hogy van egy fentről elrendezett sorrend. Van egy olyan terv az életünkben is, amin végig kell haladnunk. Nem érdemes ezt figyelmen kívül hagyni. Boldog új esztendeje csak annak lesz, aki nem az ifjúsága, vagy az élete múlásának tekinti az újabb esztendőt, hanem annak jeleként, hogy Isten tervében, az életünkre vonatkozóan, benne van a 2014-es év is.

Végül pedig van egy harmadik időhatározó, „ettől fogva”. „Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjetekek meg, mert elközelített a mennyek országa.” Ez a kifejezés nem más, mint az állandó jelen. Ha ki mondjuk, hogy ettől fogva, akkor az azt jelenti, hogy már tegnap is megtörtént, de most is zajlik, és holnap is történni fog. Jézus igehirdetése tehát a folyamatos jelen. Akkor tudjuk mi is megtalálni a megfelelő pillanatokat, ha a jelenben mindig ott van velünk a Megváltó szava. Akkor tudjuk észlelni, hogy mi nek jött el az ideje és milyen sorrendben kell cselekednünk, ha mindent Jézus szava szerint végzünk.

Kimondhatom nyugodtan, hogyha ez a folyamatos jelen, akkor ennél nincsen újabb, nincsen modernebb, nincsen olyan, amely jobban tudna alkalmazkodni az életünk folyamatos változásához. Akkor ez azt jelenti, hogy Jézus soha nem az őseinkhez szól, nem őket figyelmezteti, nem nekik mond el valami izgalmasat, hanem itt és most figyelmeztet, itt és most bátorít, itt és most ad erőt nekünk mindazzal, amit hirdet.

Az pedig, amit hirdet, az is rendkívül egyszerű. „Térjetekek meg”. Térjetekek vissza Istenhez. Lássátok meg, hogy csak akkor beszélhetünk egyáltalán boldogságról, hogyha a Mindenható terve szerint éljük az életünket. Az esztendő első napján is megszólít minket ez az üzenet. „Térjetekek meg”. Ne a saját tervünk, elképzeléseink, fogadalmaink szerint éljük a 2014-es esztendőt, hanem az Örökkévaló rendelése szerint.

Most, amikor egyik esztendő váltja a másikat, és feltesszük a kérdést, hogy mit mikor tegyünk, akkor a választ megkapjuk a felolvasott evangéliumi történetből. Akkor tegyük, amikor annak Istentől rendelt ideje van. Olyan sorrendben tegyük, ahogyan az a Mindenható tervében szerepel. Úgy tegyük, hogy minden pillanatban halljuk Jézus szavát. „Ó, Ábrahám Ura, Ím, hallom szent szavad; Csak azt az üdvöt keresem, mit kezed ad. A múltó földi jót És vágyát elhagyom, S őt választom, ki őrizöm és pásztorom”.

Amen!

Záró ének: 278. Dicséret 8. verse